

φίας ὁ ἀρικυδὴς οὗτος ποιητὴς διαπρέπει ἐπὶ ζωηρᾷ εἰκονίσει χαρακτήρων καὶ ψυχολογικῇ ἀναλύσει καὶ ἐπὶ πολλῇ πρωτοτυπῇ. Τὸ ἀνεκδότον τοῦτο ποίημα χαίρει μεγάλῃν σπουδαιότητι παρὰ τοῖς μαγριπνοῖς, διότι ὁ ἀνὴρ, καθὰ ἐπληροφορήθη παρ' ἀνδρὸς εἰδικοῦ περὶ τὴν μαγριπινὴν φιλοσοφίαν, διέπρεψε μεγάλως ὥς φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ καλοῦσιν αὐτὸν ὑπατον τῶν φιλοσόφων (οὐλαίχουκεμα).

Τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει ἑμμετρος γραμματικὴ τῶν κανόνων τῆς ἀραβίδος φωνῆς, ἐν χειρογράφῳ ἀνεκδότῳ· τὸ ἀρ-

γου ἡμῶν παρῶδουμέν ἐκ τοῦ κλασικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀμήρου τῶν Περσῶν ποιητῶν Σααδῆ καλουμένου Ῥοδοκῆπου τὸ ἐξῆς τετράστιχον ἀναφερόμενον ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ:

«Θαρρῶντες ἐλαλήσαμεν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι!

Καρποὺς μελέτης ἐμβριθοῦς ἐξήνεγκαν τὰ χεῖλη.

«Ἄν δέ τις μεταξὺ ἡμῶν εἰσέτι ἀμφιδάλλῃ

Τὸ βῆμα τοῦτο παρελθὼν, ἡδύτερον ἅς ψάλλῃ.»

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΜΕΤΑΝΟΟΥΣΑ

χαῖον τοῦτο σύγγραμμα εἶνε περίεργον, διότι τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι πρὸ τῆς ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως τῶν γραμμάτων τὰ πάντα ἐψάλλοντο καὶ τὰ πάντα ἐγράφοντο διὰ ποιήσεως ἢ δι' ἐποποιίας.

Τοσαῦτα τόγε νῦν ἐν πρωτοτύπῳ ἀποσπῶντες ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνεκδότου συγγραφῆς καὶ δημοσιεύοντες περὶ τῆς ἀραβικῆς ποιήσεως ἐξ ἀνεκδότων μαγριπινῶν παλαιογραφικῶν χειρογράφων ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν ἀσιανολόγων.

Οὐδόλως ἀποθαρρῶντες ἐκ τοῦ σπουδαίου τούτου ἐρ-

ΤΟ ΕΘΙΜΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀσχολοῦνται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς δῶρα τῆς πρωτοχρονίας, καὶ ὁμιλοῦν συχνὰ ἀγνοοῦντες οἱ πλεῖστοι τὴν ἔννοιαν. Ἴσως δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν ν' ἀναγνώσουν τὰς ἐπομένας γραμμὰς εἰς αὐτὰ ἀναφερόμενας καὶ λάθωσι μίαν ιδέαν. Ἡ λέξις étrenne, παράγεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ strenae, καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς εὐρίσκεται μεθ' ἐνδὸς éstrennes. Λέγουσιν ὅτι ὁ Τάτιος (βασιλεὺς τῆς Ῥώμης κατὰ τὸν ὀγδοὸν αἰῶνα Π. Χ.) λαβὼν ὡς καλὴν εὐχὴν κλάδους κεκκομμένους ἐξ ἱεροῦ δάσους ἀφιερῶμένου εἰς τὴν

Θεάν Strenna ἢ Strenia (δηλ. Θεάν τῆς δυνάμεως), τοὺς προσέφερε τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους καθιερώσας οὕτω τὸ ἔθιμον τοῦτο δούς καὶ τὸ ὄνομα strenae εἰς αὐτὰ τὰ δῶρα εἰς ἀνάμνησιν τῆς Θεᾶς ταύτης ἣτις προέστατο κατὰ τὴν τελετὴν τῶν δώρων τῆς πρωτοχρονιάς.

Ὁ Belligen ἐπίσης εἰς τὰς ἐτυμολογίας του ὁμιλεῖ ὡς ἑξῆς. «Ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης τοῦ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἐωρτάζετο ἐν Ῥώμῃ πρὸς τιμὴν τοῦ janus. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἐστελλον ἀμοιβαίως τὴν ἡμέραν ἐκείνην δῶρα ἅτινα ὠνόμαζον strenae. Τὸ ἔθιμον εἶχεν εἰσχωρήσει ἀπὸ τὸν Βασιλέα Τάτιον σύντροφον τοῦ Ῥωμύλου κτήτορος τῆς Ῥώμης ὅταν ἐπορεύθη πρῶτος νὰ συνάξῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Θεᾶς trenia τοὺς εὐτυχεῖς κλάδους οἵτινες ἦσαν οἶωνοι τοῦ νέου ἔτους. Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθετον συναντῶμενοι εἰς τοὺς χαιρετισμούς των εὐχάς, ἵνα διέλθωσι τὸ ἔτος ἐν εὐτυχίᾳ.» Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀρχὴ τῶν δώρων τῆς πρωτοχρονιάς καὶ τῶν εὐχῶν ἃς ἀπευθύνουν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου ἔτους.

ΠΕΓΚ — ΣΕΙΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε τεῦχος 10)

VI

Τὸ σκότος κατελάμβανε τὸν κήπον, ἀόριστοι δὲ θόρυβοι πτερύγων ἐπλήρουν τὰ δένδρα καὶ τὰ μεγάλα λείρια ἅτινα ὡσαύτως δροσερὰ ὅπως τὴν προτεραίαν, ἐκλινον ἐτι ὑπὸ τὴν αὔραν εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν νυκτερινῶν ὥρων. Πέριξ τῆς σκιάδος οὐδεὶς ψίθυρος ἐκτὸς τοῦ τῆς πηγῆς ἀποσταζούσης ἐντὸς τῆς λεκάνης μετὰ τῶν λάμπων τῶν ἀστέρων ἐντὸς ἡρεμοῦντος ὕδατος.

Μακράν, μόνον ἠκούετο τὸ ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ βῆμα τῶν ἵππων καὶ ὁ ἄφωνος ψίθυρος τοῦ πλήθους τοῦ συντροφεύοντος τὸν καταδικασθέντα.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν· ἐρυθρότης τις τοῦ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῆς πόλεως ἐδείκνυε τὴν διὰ τὴν τιμωρίαν προετοιμασμένην καὶ φωτισμένην θέσιν.

Δύο στρατιῶται εἶχον μείνει εἰς τὴν θύραν τοῦ Καμ-Σι. Ὅτε τὸ βῆμα τῶν ἵππων τῶν συντρόφων των ἐχάθη εἰς τινα ἀπόστασιν, ἀφῆκαν τὸν σοφόν, τὸν ὅποιον ἡ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ των εἶχε κρατήσει δέσμιον εἰς τὴν ἰδίαν του κατοικίαν μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ καταδικασθέντος, καὶ μετὰ ταῦτα πηδῆσαντες ἐπὶ τῶν ἵππων των ἀνεχώρησαν καλπάζοντες.

Ὁ Καμ-Σι μείνας μόνος, ὡς ἄφρων, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας του, τὴν κεφαλὴν κενὴν σκέψεων ἐπὶ στιγμὴν ἔχων συνῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Τοῦ Γιαῶ ἀπολεσθέντος, ὥφειλε τοῦλάχιστον νὰ σώσῃ τὴν Πεγκ-Σεῖν. Δὲν θὰ ἠκολούθησεν ἄρά γε τὸν σύζυγόν της; Ἐτρεξε διὰ τοῦ ἡδὴ σκοτεινοῦ κήπου μέχρι τῆς σκιάδος καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ νυμφικοῦ δωματίου. Οὐδεὶς τῷ ἀπεκρίθη. Ἐκάλεσε:

— Πεγκ-Σεῖν!

Εἶτα ὤθησε τὴν θύραν· ἐντὸς τοῦ δωματίου ἡ σελήνη ἔρριπτε σινδόνα φωτός· μετὰ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας, ὁ Καμ-Σι ἐβάδιζε πρὸς τινα μορφήν κεκλιμένην ἐπὶ τῶν μεταξίνων προσκεφαλαίων καὶ εἰς τὰς πτυχὰς εὐλυγίστου ἐσθῆτος, ἣτις ἦτο ἡ μετὰ μεγάλων ἀνθέων γαμήλιος ἐσθῆς τῆς Πεγκ-Σεῖν.

Ἐνόμισε τὴν νέαν κόρην λειπόθυμον κατόπιν τῶν σπαρταρδικαδίων ἀποχαιρετισμῶν, καὶ ἐκλινεν ἵνα τὴν ἐγείρῃ εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Ἐπειτα αἰφνιδίως ἐνώπιον τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἐν πλήρει φωτὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

— Γιαῶ, Γιαῶ.

Ὁ νεανίας ἔκαμε βραδεῖάν τινα κίνησιν· τέλος ἀποσειῶν τὴν ἐκ τοῦ ὀπίου προελθοῦσαν νάρκην, ἡγέρθη παρητήρησε τὸν σοφὸν μετὰ τεθορυβημένον ὕφος ἐρωτῶν αὐτὸν μετὰ τὸ ἐνοστικτὸν φοβεροῦ κινδύνου.

— Ἡ Πεγκ-Σεῖν;

Ἦτο ὁρθιος· εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Καμ-Σι οἱ ὑπὲρ ῥέται ἐδραμον.

Αἱ λαμπάδες ἀνήφθησαν, καὶ ὁ Καμ-Σι παρητήρησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Πεγκ-Σεῖν εἶχε γράψῃ πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῇ. Ὁ Γιαῶ τὸ ἀνέγνωσε μετὰ τῶν χειρῶν του ταυτοχρόνως μετ' αὐτόν.

«Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Γιαῶ. Τὸν συνίστα εἰς τὸν πατέρα. Ὡς εἶχεν εἰπῇ εἰς τὸν Σιάγκ ἡγνόουν βλέποντες τὸν Γιαῶ καὶ τὴν Πεγκ-Σεῖν· ποῦ ἦτο ὁ ἱσπικ, ποῦ ἦτο ὁ μαργαρίτης. Ὁ δήμιος ὥφειλε νὰ ἀπατηθῇ. Ὁ Γιαῶ θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ διαφύγῃ». Ὁ Γιαῶ, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς ἱκεσίας τοῦ Καμ-Σι ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, διέταξε νὰ ἐπιστάξωσιν ἓνα ἵππον καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόλιν ἐλπίζων νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως καὶ νὰ παραδοθῇ ἵνα σώσῃ τὴν Πεγκ-Σεῖν.

Ὁ Καμ-Σι δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγου ἀφ' ἑαυτοῦ, διότι αἱ θύραι τῆς πόλεως ἐμελλε νὰ ὦσιν ἰσχυρῶς κλεισμέναι κατὰ ταύτην τὴν ὥραν μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἡτοίμασε μίαν ἐκ τῶν παλαιῶν ἀμαξῶν τοῦ τόπου, καὶ διέταξε τὰ πάντα διὰ μέλλουσαν ἀναχώρησιν.

Ἐσκέπτετο νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Γιαῶ τὴν ἰδίαν νύκτα πρὸς τινα λιμένα τῆς ἐπαρχίας.

Ἐκλαίε διὰ τὴν Πεγκ-Σεῖν· ἀλλὰ ἤθελε νὰ διαφυλάξῃ καὶ τὸν Γιαῶ.

Αἱ προγνώσεις του ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐπάνοδον τοῦ τελευταίου τούτου δὲν διεψεύσθησαν. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ὁ νεανίας ἐπανῆλθεν ἀσθμαίνων καὶ ἐξηντλημένος.

Οὔτε αἱ ἱκεσίαι οὔτε αἱ κραυγαὶ του οὔτε τὸ ἑκατοντάκις προφερθὲν ὄνομά του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὰς πύλας τῆς πόλεως.

Ἀπώθησε τὸν σοφὸν ὅστις τῷ ὠμίλει περὶ ἀναχωρήσεως, καὶ μετὰ ἀτενεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ τεταμένον τράχηλον παρητῇ, ἤκουε. Μέγας θόρυβος ἤρχετο ἐκ τοῦ μέρους τῆς πόλεως· καὶ ἤχοι τοῦ Γόγγου κατεσπευσμένοι, ἔκαμον τὸν ἀέρα νὰ πάλλῃ. Ἦκούοντο κραυγαί, κλαγγὴ ὀπλων, μυκηθμοί, ὅμοιοι τῶν τῆς μαινομένης θαλάσσης, θόρυβος πεισματωδῶν συμπλοκῶν. Ἡ ἐρυθρότης τοῦ οὐρανοῦ ἡ ὑπεράνω τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως διεσκορπίσθη. — Τὸ πᾶν ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ Καμ-Σι.

— Πεγκ-Σεῖν, Πεγκ-Σεῖν, ἐφώναζεν ἀπελπιστικῶς ὁ Γιαῶ μετὰ λύσσαν ἀνίσχυρον.